

Randevu

– ummuhan-irem · 26 Mart 2011

Bir pazar günüydü, tan yeri yeni ağarmıştı. Pembe perdeli küçük pencereden hüzün dolu odaya güneşin ilk ışıkları narin bir kuğu gibi süzülüyordu. Genç kadın uykulu haliyle yatağını sol tarafını yokladı. Ama aradığı yine yoktu, yine yoktu... Kederli bir gönlüyle yeni bir güne daha "merhaba" demişti. Fakat kelimler boğazında düğümleniyordu. Çünkü bir tarafı eksikti. Yine yalnız bir gündü. Hayır! hayır yalnız değildi. Nasıl yalnız olabilirdi ki; gönlünde sevdiği yaşarken. Sevdiğinin hayali ile gün geçtikçe aşkı büyüyordu ve genç kadında doyumsuzluk noktasına ulaşıyordu. Bu düşünceler, gözlerinde sonbahardan kalma bir yağmur gibi birkaç damla yaş ve dudagında hafif bir tebessüme sebep olmuştu. Küçük çaydanlığında demlediği çayını yudumluyor ve birkaç lokma yemeye çabalıyordu. Ama midesi buna müsade etmiyordu. Heyecan midesine vurmuş olmalıydı. Artık yiyemiyordu. Genç kadının kalp atışları hızlanmıştı, yüreği pır pır atıyordu. Çünkü bu gün sevgilisiyle randevusu vardı. Bugün güzel olmalıydı. Sevdiği beyaz rengini çok severdi. Pencereden baktı, dışarıda hafif bir rüzgar esiyordu. Karar vermişti, sevgilisinin aldığı beyaz kabanı giyecekti. Omuzlarına dökülen kumral saçlarını taradı ve eliyle şekil verdi. Genç kadın hazırda beyaz kabanını sırtına giyip, ahşap kapıyı dışarıdan kilitledi. Yüksek ökçeleri ile doludizgin sokakta hızlı adımlarla ilerliyordu. İstikameti birkaç metre ötedeki çiçekçiydi. Sevdiğine beyaz güller alacaktı, beyaz güller... İlık rüzgar tenine deydikçe genç kadına sevdiğinin pamuksu ellerini anımsatıyordu. Gözleri nemlendi, yüreğindeki yara yeniden kanadı ve beyninde hüzün bulutları belirdi. Cadedeki kalabalığa çarpınca kendine geldi ve hemen toparlandı. Yüzüne sahte bir gülücük takınıp çiçekçi dükkanına girdi. Her zamanki gibi sevgilisi için bir demet beyaz gül aldı. Güllerin burcu kokusunu içine çektikçe sanki sevdiği yanındaymış gibi aşkı damarlarında hissetti. Artık randevuya gitme vaktiydi. Rüzgar da genç kadının arkasından eserek hızını arttırıyordu. Sanki rüzgarda bu randevu için sabırsızlanıyordu. Genç kadın şuan randevu yerine gelmişti. Yüreğini bıraksa bir kelebek edasıyla uçup gidecekti. Bu randevu yerleri beş yıldır hiç ama hiç değişmeyen bir yerdi. Çünkü sevdiği eşini beş yıl önce bir trafik kazasında kaybetmişti. Ve şuan sevdiğinin kabri başındaydı. Artık gözlerindeki yaşları tutamıyordu. Gönlündeki hasret doruk noktasına ulaşmıştı. Özlemine dindirmek için sevdiğinin toprağını öpüyor, kokluyordu. Beyaz güller ile sevdiğinin kabrini süsledi. Genç kadın "ben geldim." diyordu, "Ben senin gelinim senin için beyaz giyindim ya sen damatlık diye kara topraklarımı giydin." diyordu. Gülleri kokluyor, toprağı öpüyor, gözlerinden yaşlar boşalıyordu... Genç kadının elleri semada, gönlünden bir dua yankılanıyordu ve dudaklarından inci taneleri dökülmeye başlamıştı: -Ey Rabb'im! bu gözyaşları isyanımdan değil özlemimdendir. Nasıl ki Hz. Züleyha'yı Hz. Yusuf'a kavuşturduysan; beni de cennet sahillerinde sevdiğime kavuştur. Aniden bir yağmur başladı artık bu aşka bulutlarda ağlıyordu. Sanki bulutlar bu duaya "amin" diyordu.